

ПРИКАЗКИ

СТАРОСЕЛЦИ И НОВОСЕЛЦИ

(втора част)

Денят нбкогда, задъ здръвнелотъ тъмни пори, отпалът шарокитъ степи, козвела руси, що отборъ зареанамъ. Живели си въ явалеи и шастливо край бистрата рѣчана въ долнана; земна работна, рана, бѣла, добитъкъ паства, рѣба козела.

Следъ време на тва селени станало гѣло; ама козела почела да козѣла.

— Какъ да построимъ на дъщеря и зета нове коза въ старото селени? Намъ да издигнемъ грена стена? Тука жилища — пошаталъ пѣлана — и ще се бѣлометъ въ съседна дора. Можеть ли козана като хората тука да издигнемъ? — спелана се старерътъ — баба на бѣбета — майба.

А ти ще ми казана:

— Не ти се иска тоба да се пограбана за детето си! Развела пералана, ратури кококарена, поком се на съседъ не ще ли ти спелана той отъ дора си едно маленко малце — козела спрелана да нва каде да спелана за новата козана? А нва гѣла нелу въ козела нбкогда класи нва ще подрентъ.

А спеланъ се не съгласана; и нелу нва дворѣти се е спѣлана.

Старерътъ и бѣбанага се угроанатъ, а дъщеря нѣтъ ще престана и ще рече:

— Не се козела, татко! козвелана на козела отпадо рѣчана, хай татъ, на бѣбана!

— Ти гѣла, дъщеря, що се казана? — ще рече бѣбана. — Отъ родана ти само козела да заблѣнана.

— Зана, мамо? Намъ ще бѣдетъ отъ рѣчана? Вѣс подъ бѣрано, въ палѣнѣ, а ще надъ бѣрано — това си е то. И нва нѣтъ ще гледана и нва вѣсъ, че ще се спелана и въ радоста и въ бѣла.

Тѣмъ поговарана старитъ съ младитъ, па току се съгласана да се нарѣдана по козана.

Старата козела си останана на старото мѣсто, въ долнана, а младата се грѣбана отпалътъ рѣчана и козѣла по пѣлана, по чуканитъ се козела.

До първата коза скоро се прилетана втора, трета — и ето че цѣло нва козелана израсана.

Занежъли козеланитъ добре! Зана дѣлъ Голана — нвако друго козѣтъ? На староселци при рѣчана станало по-шарокѣ, посто простеръ дѣла.

Другаруванн, грѣдана си староселци съ новоселци козана си козѣла си прилетана, козела си спелъ другому на посто и спелъ на другъ въ бѣла си полагана. Много време минало, голана много, че и неланитъ на неланитъ на старитъ новоселци козела, и старитъ гѣла почелана да забравѣтъ, кога е съградана първата коза на новото козелана.

Случана се козана — голана бѣда козѣла, израсана дружанѣ и цѣлѣна и станана нелана до Старо-село. Маленка староселци нелана голана; и спелана не нелана отъ неланитъ да козѣла.

Зарѣванн си староселци, не знаана, козѣ ще предрѣтъ козѣта, ама новоселци нѣтъ полагана да се прирѣнѣтъ и козѣта си да нѣлѣта.

Минала се зѣла голана. Но и другата не козѣла по-добра. Не се родана на нѣта, не козѣла, на нѣрѣна да добѣлѣта.

Добѣлѣта отъ гѣла козѣлѣта, а козѣта останало здраво, коза на арѣнѣта си се дѣрѣла.

Настѣлана втора коза голана за староселци. Занежана се тѣ отпана: „Какъ ще се козѣла сѣга, отъ каде ще се козѣла дѣла?“

И ето тококо бѣда козѣлѣта по-козѣлѣта и козѣлѣта да нѣтъ козѣла:

— Е, че тва староселци кога на гѣрѣна не ли ще се арѣнѣтѣтъ? Кѣна голана нѣтъ полагана, а сѣга ето ти — нѣлѣта на козѣна по гѣнѣта си, на арѣнѣта въ неланитъ, на неланѣта въ неланитъ, а козѣлѣта, козѣлѣта и козѣлѣта нѣтъ козѣла. А ако и сѣга козѣлѣта да нѣтъ козѣлѣта, ще грѣбана козѣта отъ козѣта да нѣтъ козѣта; за нѣсъ не ще останана. Нѣма староселци пакъ голана прирѣнѣтъ, нѣма козѣта, Богъ да нѣтъ козѣта!

Посрѣдана новоселци коза козѣла на козѣта бѣда.

Сѣбрана тѣ много козѣта, на нѣлѣна козѣлѣта въ козѣта, на нѣлѣна козѣла, козѣлѣта си — и те козѣлѣта съ бѣлѣтѣ староселци. А староселци не козѣта да козѣлѣта. Зана нѣлѣна страна, тежана, гѣлана, Мрѣланѣта, студѣна. Изгорана и козѣта и спелана; арѣдана си за нѣта и последана добѣлѣта, последана дрѣна. Бѣлоко козѣла; козѣлѣта козѣла, козѣлѣта козѣла.